

Sygn. akt VI U 642/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 roku w Radomiu

sprawy C. K. (1)

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o rentę rolniczą

na skutek odwołania C. K. (1) od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 9 czerwca 2016 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje C. K. (1) rentę rolniczą z tytułu trwałej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2016 roku.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 642/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2016 roku C. K. (1) wniósł odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 9 czerwca 2016 roku, nr (...), odmawiającej przyznania mu prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Podniósł, że po przebytych dwóch operacjach bioder nie jest w stanie pracować w polu, ani przy obrządki, musi prowadzić oszczędzający tryb życia, a ponadto przekazał gospodarstwo rolne synowi, gdyż nie dawał rady pracować w nim. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie mu renty (odwołanie – k. 4).

W odpowiedzi na odwołanie, w imieniu Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w R. wniosła o jego oddalenie. Wskazano, że zaskarżona decyzja znajduje uzasadnienie prawne w przepisie art. 21 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników. Z akt sprawy wynika, że decyzją z dnia 8 października 2009 roku wnioskodawcy przyznana została renta rolnicza jako okresowa od 1 września 2009 roku, a świadczenie było wypłacane w ciągłości do 30 kwietnia 2016 roku. W dniu 20 kwietnia 2016 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym na kolejnym okresie. W wyniku przeprowadzonego badania lekarz rzeczoznawca, a następnie komisja lekarska nie uznali go za trwale lub okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. W oparciu o w/w okoliczności wydana została przedmiotowa decyzja o odmowie prawa do renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym (odpowiedź na odwołanie – k. 5).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

C. K. (1) miał przyznane prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od 1 września 2009 roku, ostatecznie na podstawie decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 29 kwietnia 2015 roku - do 30 kwietnia 2016 roku (decyzja – k. 141 akt KRUS).

W dniu 20 kwietnia 2016 roku C. K. (1) złożył w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowej w R. wniosek o przyznanie prawa do renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym na dalszy okres (wniosek – k. 171 akt KRUS).

W związku z tym C. K. (1) został skierowany na badanie przez lekarza rzeczoznawcę KRUS, który w dniu 9 maja 2016 roku wydał orzeczenie, w którym uznał, że badany nie jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym, ani nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (orzeczenie lekarza rzeczoznawcy KRUS – k. 63-64 dokumentacji medycznej w aktach KRUS).

W dniu 18 maja 2016 roku C. K. złożył odwołanie od powyższego orzeczenia (odwołanie – k. 66 dokumentacji medycznej w aktach KRUS).

W następstwie odwołania C. K. (1) został skierowany na badanie przez komisję lekarską KRUS, która orzeczeniem z dnia 2 czerwca 2016 roku również nie uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym, ani niezdolnego do samodzielnej egzystencji (orzeczenie komisji lekarskiej KRUS – k. 69-70 dokumentacji medycznej w aktach KRUS).

W związku z powyższym decyzją z dnia 9 czerwca 2016 roku, nr (...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił C. K. (1) przyznania prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym (decyzja – k. 172 akt KRUS).

C. K. (1) obecnie ma 60 lat. Z zawodu jest spawaczem, ale wykonywał zawód rolnika. Umową z dnia 2 lutego 2016 roku wspólnie z żoną darowali swe gospodarstwo rolne synowi – P. K.. Od 2000/2008 roku C. K. (1) był leczony była z powodu dolegliwości związanych z chorobą zwyrodnieniową stawów biodrowych. Ostatecznie 21 lipca 2010 roku przeszedł całkowitą endoprotezoplastykę stawu biodrowego prawego, zaś 24 września 2013 roku – lewego. Ponadto od 2012 roku zgłaszał dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowo-krzyżowym kręgosłupa. Jako osoba z obustronną endoprotezoplastyką stawów biodrowych musi pamiętać, aby nie zginać nóg więcej niż o 90 stopni, nie krzyżować ich, nie rotować pod obciążeniem, nie wykonywać gwałtownych ruchów ciała, unikać biegania, podskoków, dźwigania ciężarów, robienia przysiadów oraz kontrolować masę ciała i wystrzegać się nadwagi. W związku z powyższym C. K. (1) jest trwale całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym, a niezdolność ta istnieje od 8 października 2009 roku (opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 21-24).

Renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 277 z późn. zm.), tzn. podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym, a całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W okolicznościach niniejszej sprawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie podlegał badaniu Sądu, bowiem nie był sporny.

Za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (art. 21 ust. 5 w/w ustawy). Całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się za trwałą, jeżeli ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (art. 21 ust. 6 w/w ustawy), a za

okresową, jeżeli ubezpieczony rokuje odzyskanie zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (art. 21 ust. 7 w/w ustawy).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie czy stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń powoduje całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na dalszy okres, tj. po 30 kwietnia 2016 roku.

Celem ustalenia czy C. K. (1) jest całkowicie trwale, bądź okresowo niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i chorób wewnętrznych.

Biegły z zakresu chorób wewnętrznych rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze I/II stopnia wg WHO/ISH bez potwierdzonych powikłań narządowych i hypercholesterolemię. Stwierdził, że nie ma powodów kardiologiczno-internistycznych do uznania badanego za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym (opinia – k. 10-12).

Z kolei biegły z zakresu ortopedii stwierdził, że C. K. (1), jako osoba z obustronną endoprotezoplastyką stawów biodrowych musi pamiętać, aby nie zginać nóg więcej niż o 90 stopni, nie krzyżować ich, nie rotować pod obciążeniem, nie wykonywać gwałtownych ruchów ciała, unikać biegania, podskoków, dźwigania ciężarów, robienia przysiadów oraz kontrolować masę ciała i wystrzegać się nadwagi. W związku z powyższym wnioskodawca jest trwale całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym, a niezdolność ta istnieje od 8 października 2009 roku

Do żadnej z opinii strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń.

Stwierdzić należy, że o uznaniu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania, które czyni ubezpieczonego całkowicie niezdolnym do pracy. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować także subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną, adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanego.

Sąd podzielił w całości wnioski opinii biegłego z zakresu ortopedii i uznał ją za miarodajny dowód w sprawie. Sporządzona została przez specjalistę z zakresu głównego schorzenia, na które cierpi wnioskodawca. Biegły wydał swoją opinię po uprzednim zbadaniu C. K. (1) oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach, w tym w aktach organu rentowego oraz dołączoną przez wnioskodawcę. Uznać więc należy, że została zgromadzona pełna dokumentacja medyczna C. K.. W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego ortopedy jest rzetelna, fachowa i nie budzi zastrzeżeń. Biegły dokonał wnikliwej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem jego schorzeń ortopedycznych i wyczerpująco uzasadnił swoje konkluzje na temat jego zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. W oparciu o powyższą opinię Sąd stwierdził, że schorzenia ortopedyczne czynią C. K. (1) trwale całkowicie niezdolnym do pracy w gospodarstwie rolnym od 8 października 2016 roku.

W tym względzie bez znaczenia pozostaje opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych, z której nie wynika niezdolność wnioskodawcy do pracy w gospodarstwie rolnym.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż stan zdrowia C. K. powoduje u niego trwałą całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym od 1 maja 2016 roku (czyli od daty ustania poprzednio przyznanej renty). Z uwagi na to, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj